

บทเรียนราคาแพง

เป็นข่าวครึกโครมลั่นสะเทือนวงการสถาบันการศึกษา มาตั้งแต่ปลายปี 57 กันเลยทีเดียว กับเรื่องราวการยกยอกเงินกว่า 1.6 พันล้านบาท จากบัญชีเงินกองกลาง ของสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า เจ้าคุณทหารลาดกระบัง (สจล.) ซึ่งถือว่าเป็นเรื่องที่ต้องคงการครั้งใหญ่เลยก็ว่าได้

ต้นตอแห่งเรื่องราวครั้งนี้เกิดขึ้นจากความโลภของคน และแน่นอนว่าหนีไม่พ้นที่จะถูกมองว่ามีการทำกันอย่างเป็นขบวนการ ทั้งจากคนในคนนอก รวมทั้งคนจากสถาบันการเงิน

มาถึงวันนี้แม้ทั้งสองฝ่ายจะสามารถบรรลุข้อตกลงกันได้ โดยธนาคารไทยพาณิชย์ยินยอมที่จะจ่ายเงินเป็นจำนวน 1,500 ล้าน ให้ สจล. เป็นเงินประกันความเสียหายไว้ก่อน และหากคดีถึงที่สุดและทวงคืนมาได้จึงค่อยคืนส่วนเกิน

โดยทางธนาคารไทยพาณิชย์ยืนยัน ไม่ได้จ่ายเงินเพื่อปิดบังความผิด ทางธนาคารยังจะเดินหน้าหาผู้กระทำความผิดต่อไป แต่ให้เงิน สจล. เพื่อเป็นประกันไว้ก่อนเนื่องจากสถาบันมีความจำเป็นต้อง

ใช้เงินดำเนินกิจกรรมในสถานศึกษา

เท่ากับว่าเป็นการตัดประเด็นความบาดหมางระหว่าง สจล. กับแบงก์ไทยพาณิชย์ ที่คุกรุ่นมาตลอดนับตั้งแต่เกิดเรื่องดังกล่าวขึ้น

แม้เรื่องราวในครั้งนี้จะจบลงในเบื้องต้นด้วยการแสดงออกถึงความรับผิดชอบของธนาคารไทยพาณิชย์ แต่เพราะผลที่เกิดขึ้นนอกจากเงินที่สูญหายและต้องติดตามกลับคืนมาก็คือ ความเชื่อมั่นทั้งต่อสถาบันการศึกษาและต่อสถาบันการเงิน

เงินทองเป็นของล่อใจ เมื่อคนเราเกิดความโลภขึ้นในจิตใจ และไม่สามารถหักห้ามใจต่อเงินทองที่ตนเองรับผิดชอบได้ ก็มักจะมองหาช่องทางในการทุจริต ซึ่งเรื่องเหล่านี้ไม่ใช่เรื่องใหม่หลายๆ กรณีมีให้เห็นมาแล้ว

ซึ่งกรณีที่เกิดขึ้นในครั้งนี้จะโทษว่าเป็นความผิดของใครเพียงฝ่ายเดียวก็ไม่ได้ เพราะเป็นความได้ที่ถูกลมองก็คือ น่าจะเกิดจากทั้งเจ้าหน้าที่แบงก์และเจ้าหน้าที่ สจล. ไม่เช่นนั้นคงไม่เห็นอดีตอธิการบดี สจล. ออกมาเรียกร้องให้สืบสวนไปยังอธิการบดีอีก 2 คนด้วย

จะว่าไปกรณีที่เกิดขึ้นครั้งนี้จึงเป็นการส่งสัญญาณเตือนให้รู้ว่า สจล. ต้องแก้ไขกฎระเบียบใหม่ ในขณะที่ธนาคารก็ควรจะมีระบบการตรวจสอบและป้องกันที่เข้มงวดและรัดกุมมากขึ้น

บทเรียนราคาแพงกว่าพันล้านครั้งนี้ น่าจะเป็นอีกหนึ่งบทเรียนสำคัญให้กับทุกหน่วยงานป้องกันไม่ให้เกิดเหตุการณ์ซ้ำรอยเช่นนี้ขึ้นอีก ■